

Priateľ mi podal ruku v pravý čas

(Rozprávanie)

Nadšený letím po ceste z Jablonice do Senice. Mám šťastie, že spolužiačkin otec pracuje vo firme CTM a podarilo sa mu vybaviť zľavu na tento úžasný „stroj“. Cesta mi ubehne rýchlo ako voda. Ani sa nenazdám a som v senickom cykloobchode, aby som si dokúpil všetko, čo potrebujem na cestu. Predavač je ochotný. Ja mám pri sebe dosť peňazí, a tak ide všetko ako po masle. Odchádzam z predajne domov. Ako sa mi výborne išla prvá jazda, tak sa mi ťažko ide druhá. Fúka vietor. Čo vietor?! To je priam hurikán, ktorý robí dvadsaťpäť kilometrov z predajne do môjho domu nekonečnými. Príde mi na um niečí výrok, že so životom je to ako na sínusoide. Raz hore a raz treba poriadne zašliapnuť do pedálov...

Pekná fotka. Fotka, na ktorej som ja, môj bicykel, rodičia, bratraci s ich rodičmi. V tejto kombinácii to znamená len jediné. Zasa idem preč. Zasa idem do zahraničia. Zasa tie isté otázky. Opäť ešte väčšie obavy, ktoré môžem čítať mamičke v očiach. A otec? Ten vyzerá úplne v pohode, ale tiež mu nie je všetko jedno. Ako si môžem byť taký istý? Ved' som jeho.

„Bude to ťažké a tvrdé,“ hovorí vážne a musí sa značne premáhať, aby ho nezdolalo dojatie.

„Tati, ja viem,“ odpovedám.

„Ale vieš...“

„Áno, viem. Keď sa Boha nepustím, nejako to zvládnem,“ skáčem mu do reči a dopĺňam, čo mal na mysli. Je to osvedčená metóda ako zvládnuť niečo ťažké v živote. Niečo nemožné...

Píše sa 3. jún 2017 a ja vyrážam na svoju cestu objavovania, zážitkov a skúseností do Švajčiarska.

Ranná rozcvička z domu na vlakovú stanicu do Kútov ma zobudila. Zobudila ma tak veľmi, že som začal uvažovať, čo to vlastne robím. Radšej som rýchlo a rázne zahnal svoje obavy. Nieкто mi pomôže. Našli sa takí v Amerike, nájdu sa aj vo Švajčiarsku. Vždy sa nájdu dobrí ľudia.

Stanica Feldkirch. Niečo si zajem a vymaním sa zo stanice plnej schodov, ktoré sú pre cyklistu s bicyklom zaťaženým trinásťkilogramovými taškami nemalou

prekážkou. Po hlavnom meste Lichtenštajnska je čas hľadať si nocľah vo švajčiarskom meste Chur, pretože už sa zvečeralo a ja mám toho plné zuby. Ako vždy idem do kostola. Budem dúfať, že mi niekto poradí nejaké lacné ubytovanie. Na moje (ne)šťastie, kňaz vedel len o jednom, ale nemal čas mi ho ukázať. Bola tam ale aj ona a niečo s pánom farárom riešila. Alexandra. Ponúkla sa, že mi to miesto ukáže, lebo bývala neďaleko. Súhlasil som a išli sme. Cestou sme toho dosť nahovorili. Dost' sa ma vypytovala, až tomu všetkému nechcela veriť. Potom sme prišli na miesto a rozlúčili sme sa.

„Adieu,“ povedala po švajčiarsky, aj keď sme sa celý čas bavili po anglicky. „Tu máš moje číslo. Keby si niečo potreboval, zavolaj mi.“

No, čo už by som mohol potrebovať? Úplne sám, v cudzom prostredí. Nevedel som, či mám plakať alebo sa rozosmiať pri tejto myšlienke. Poďakoval som sa a odišla. Prídem k dverám hotela a dvere zamknuté. Fúha, snáď nie je zavreté. Aha, treba vchádzať bočnými dverami. Tak predsa. „Dienstag Ruhetag“ bolo napísané na tabuľke. Vytočil som najčerstvejšie číslo vo svojom mojom mobile a povedal som Alexandre, že v utorok nerobia. Opäť ako na sínusoide. Ponúkla mi, že ak chcem, môžem prespať v jej byte na pohovke.

„Jasné, že by som chcel, pokiaľ ti to teda nevadí,“ skrýval som svoje nemalé nadšenie. Nadšenie z toho, že mi verí a že nebudem musieť platiť za hotel. Keď neskôr zistila, že nie som hulvát a že sa mi dá veriť, zašla až tak ďaleko, že druhý raz mi nechala kľúče od bytu a odišla. Úplne spokojne mi ho nechala k dispozícii na celý víkend a odišla do Zürichu.

Sedím doma. Švajčiarsko „v nohách“. Okrem šťastia v maminých očiach čítam JKS.

„Srdce Ježíšovo je srdce tvojho najlepšieho Priateľa. Vždy ti podá pomocnú ruku v твоjich trápeniach,“ začínam modlitbu a mám veľký problém zostať sústredený. Niečo na tom bude. Vždy našiel spôsob, ako mi podať pomocnú ruku. V Amerike, v Poľsku, vo Švajčiarsku. Je dokonca tak úžasným Priateľom, že mi nepodáva len jednu ruku. Podáva mi ich vždy toľko, koľko ich potrebujem.

Andrej Kráľovič, IV. AG